

ikke Taiwan. Den indebærer også, at de dansk-taiwanesiske relationer er af uofficiel karakter og koncentrerer om kommercielt og kulturelt samarbejde. En tilsvarende politik føres af de fleste andre lande, herunder samtlige EU-lande.

Den gældende danske praksis på visumområdet fremgår af viseringsinstruksen. I henhold hertil skal alle borgere fra Taiwan have opnået visum, inden de kan indrejse i Danmark. Hovedreglen er, at der ikke stilles særlige krav i forbindelse med udstedelse af visum til taiwanesiske besøgende, herunder politikere.

I visse tilfælde gælder der en undtagelse fra denne regel. Det følger således af instruksen, at ansøgninger om visum i forbindelse med besøg fra Taiwan, der har karakter af en national eller officiel manifestation, herunder også deltagelse i sportslige eller kulturelle arrangementer, skal ledsages af en skriftlig erklæring.

I erklæringen påtager deltagerne sig at iagttage følgende under opholdet i Danmark: At betegnelsen »Republic of China« ikke benyttes, at Taiwans nationalflag, nationalhymne eller andre nationale symboler ikke anvendes, samt at de pågældende under deres ophold i Danmark ikke på nogen måde optræder som nationale repræsentanter for Taiwan.

Indenfor det daværende Europæiske Politiske Samarbejde (EPS) fastlagde man i juli 1988 nogle fælles retningslinier for den praktiske håndtering af forholdet til Taiwan. Af retningslinierne fremgår bl.a., at medlemsstaterne inden for rammerne af deres nationale lovgivning vil søge at undgå brug af navnet »The Republic of China«, anvendelse af Taiwans nationalflag og afspilning af Taiwans nationalhymne ved nationale eller internationale begivenheder.

Fra dansk side går man ud fra, at denne beslutning fortsat følges også af de øvrige EU-lande. Udenrigsministeriet er i øjeblikket i færd med at undersøge, hvorvidt dette rent faktisk er tilfældet.

Spm. nr. S 2781

Til udenrigsministeren (16/7 97) af:

Bertel Haarder (V):

»Er det rigtigt, at det var Danmark, der sammen med Sverige insisterede på enstemmighed med hensyn til en fælles statut for Europa-Parlamentets medlemmer og dermed gjorde det langt vanskeligere at finde en løsning?«

Begrundelse

Meget pålidelige kilder hævder, at det ikke var Storbritannien, men Danmark og Sverige, der fik begrænset muligheden for at rydde grundigt op i de kritiserede forhold for Europa-Parlamentets medlemmer.

Da det især er danske medlemmer og ministre, der har ivret for ændringer, er det beklageligt, hvis Danmark samtidig hæmmer mulighederne derfor.

Svar (28/7 97)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Det antages, at spørgsmålet henviser til drøftelserne i EU's regeringskonference vedrørende Europa-Parlamentets forslag om ændring af artikel 138, stk. 4, om fastsættelse af en statut for Europa-Parlamentets medlemmer.

Det er ikke rigtigt, at Danmark insisterede på enstemmighed for den fælles statut.

Som det fremgår af redegørelsen for mødet i regeringskonferencen på ministerniveau den 29.-30. april 1997 tilgæet Folketingets Europaudvalg den 2. maj 1997 (alm. del bilag 970) forsøgte Danmark i regeringskonferencen at rejse spørgsmålet om en fælles statut for Europa-Parlamentets medlemmer.

Danmark kritiserede på mødet i regeringskonferencen den 29.-30. april 1997 over for Europa-Parlamentets formand det nuværende regelsæt vedrørende diæter og rejsegodtgørelser, som man fra dansk side betegnede som skadeligt for EU's omdømme og uacceptabelt for skatteborgerne. Danmark foreslog at løse problemet i forbindelse med fastsættelsen af en statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet. Danmark angav i den forbindelse at ville se positivt på Europa-Parlamentets forslag til ny artikel herom.

Trods opfordring fra Danmark tog ingen andre lande emnet op på dette møde.

I de efterfølgende og afsluttende forhandlinger i regeringskonferencen var der ikke blandt medlemslandene tilstrækkelig tilslutning til Europa-Parlamentets forslag.